

værk mod den middelalderlige Syndflod, som nu truer os. Rimeligvis bilder Tyrstrup sig ind, at naar han først faar bundet Munden paa Enslev, skal han snart faa Krammet paa sine nuværende Hjælpere. Han er en godmodig og enfoldig Trækokse, der ikke selv veed, hvem der kører ham. Men han skal nok faa det at mærke! Der er kommen en Musetravlhed over Præsteskabet, der tyder paa store Forberedelser.«

»Naa ja. Vi kommer maaske til at opleve en Kostymeforandring. Andet bliver det dog ikke. Indvendig ser den Slags Folk allesammen ens ud. Med eller uden Møllesten om Halsen er de lige store Narre eller lige frygtelige Ødelæggere.«

Asmus Hagen, der havde slaaet sig ned i Sofaen, var overrasket over at finde sin Ven saa rolig, næsten oprømt. Men der var samtidig noget i hans Udseende, der ængstede ham. Skønt Torben Dihmer stod ved Vinduet med Ryggen til Lyset, slog det ham, hvor hans Ansigt havde forandret sig de sidste Dage.

»Sig mig, Torben — du glemmer da ikke at tage dine Piller regelmæssigt? Du veed, det er aldeles nødvendigt, at du ikke forsømmer det.«

Vennens Spørgsmaal satte Torben Dihmer i Forlegenhed. Han stod lænet til Karmen og saae ned paa sine Fødder. Pludselig løftede han Hovedet som den, der tager en Beslutning. Og han satte